

است که من به تعاون اعتقاد دارم؛ نه از باب این است که دنیا تعاون را پذیرفته یا فرضاً افلان کشورها تعاون می‌کنند؛ [...] از این باب است که من می‌بینم در این وضعی که متأسفانه گرفتارش هستیم، تعاون در کشور ما می‌تواند سرانگشت گره‌گشایی باشد. به نظر من، یکی از راه‌حل‌ها و اساسی‌ترین و منطقی‌ترین و بنیادی‌ترین کارهایی که می‌تواند در این کشور برای استقرار عدالت انجام بگیرد، تعاون است. این یک بُعد قضیه است و خوشبختانه بُعد دیگر قضیه هم این است که همین تعاون می‌تواند کشور را به خصوص امروز از لحاظ اقتصادی هم نجات بدهد».

در اصل (۴۴) قانون اساسی، نظام اقتصادی جمهوری اسلامی ایران بر پایه سه بخش دولتی و تعاونی و خصوصی استوار می‌شود. در سیاست‌های کلی اصل (۴۴) قانون اساسی جمهوری اسلامی ایران، افزایش سهم بخش تعاونی در اقتصاد کشور به ۲۵ درصد تا آخر برنامه پنج‌ساله پنجم عنوان شده است. آیا اکنون که در پایان برنامه ششم به سر می‌بریم، این سهم ۲۵ درصدی محقق شده است؟ در پایان و به عنوان نتیجه و جمع‌بندی این بحث می‌توان گفت برای اینکه مناطق آزاد به سوی عدالت و جمهوریت حرکت کند، باید تعاونی‌ها در آن پُررنگ شوند و تعاونی‌ها بخش بزرگ مالکیت را در این مناطق تشکیل دهند. از این رو، باید در پی الگوهای مناسب تعاونی برای این مناطق بود که بهترین شکل ممکن عدالت را در آن محقق کند و در ادامه، به الگوهای مناسب، در برنامه‌ها و قوانین این مناطق رنگ الزام بخشید.

